

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Den bekymrede Moder

Citation: Wessel, Johan Herman: "Den bekymrede Moder", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 97. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid72251/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

Her Prøve nu paa hans Forstand,
 Al taabelige Klodser ic
 Saa brød han ud, svoterede som Tøsser.
 Sæt, at ham levende vor Bye ei have vilde ;
 Nu vel,
 Saa slaae vi ham ihjel.*
 Den Mand's Partie sig Begge sloge til.

DEN BEKYMREDE MODER.

Al fint udførte Laster
 En dydig selv kan lee.
 Hvo som et Paradox min Satz forkaster,
 Hæn her i Een skal Rindalighed see.

Engang en Kone var, som trængte heit til Brønde,
 Men Penge var der ei.
 (Der kan den beste hælde,)
 Hun frøs, og vilde laant, men overalt fik nei.
 Hun Dag og Nat studerte,
 Et Indfald fik, det at udføre resolverte.

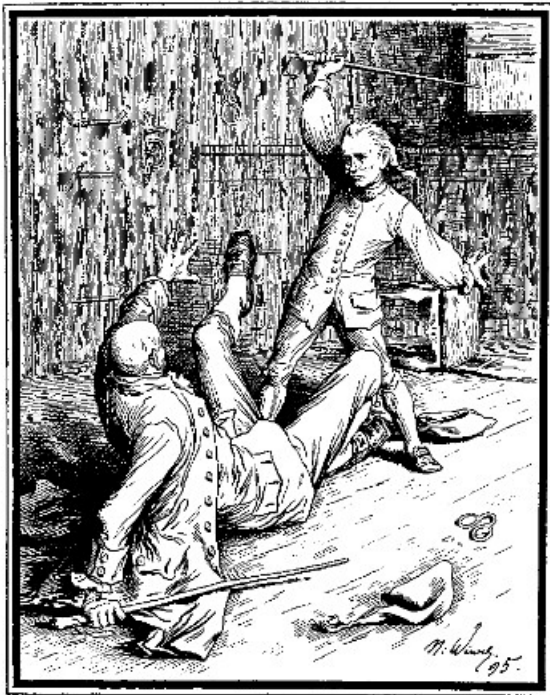
En Kaabe havde hun, kun ringe af Værdie ;
 (Men ringe Ting i Mesters Vold kostbare bliver.)
 Den Kaabe svæber hun sig i,
 Og til en Kræmmer sig begiver.
 Og sagde saa : »jeg er hiidsendt
 Fru Skolemester Bent.«

(Mærk vel! han var ei Skolemester mere.
 Ved mægtig Arv han saae sit Bue sig saa fornære,
 At han for længst sin Afsked tog,
 Af rige Skolemester Navn beholdt han dæg,
 For Resten havde Ord for glubsk at være klog.)

»Han beder,« blev hun ved, »at De mig vil levere
 To Stykker Triumphant,* to eller flere,
 Som man kan vælge blant ;
 Faer Bent vil vise sig galant,
 Og til sin Datter, som med første Brud skal være,

*) To Stykker Triumphant. Triumphant var Navnet paa et Slags tykt blomstret Silketue.
 Wessels samlede Digte. 13

Fuld Bryllups Puds forære,
 Om Deres Dræng maas følges med,
 Saa skal De strax ved ham faae fuld Besked
 Og Penge strax.« — »Him kjøbte her saa tidt,
 Jeg veed, han tager aldrig paa Kredit.
 Kom, Jens, tag det, og følg med den Madame —
 »Madam? Gud hædre mig!» — »Nu, der jo er det samme.
 Madame eller Møer,
 Forskiellen er ei stor.
 Jeg den for fornæmst priser,
 Som mod mig stædse sig søm ærlig viser,
 Og saa har vist sig Bent;
 Jeg venter lige Dyd hos den, han mig har sendt.«
 Hun med et Smil for gode Tanker takker,
 Og sig med Jens og Toi paa Døren pakker;
 Paa Veien laeder sig vel underrette om,
 Hvor dyr hver Alen kom,
 Og mæer, som Jens troskyldig gæer.
 De kom, og bandede paa Bentes Dør.
 »Kom ind.« — Hun Drængen spør:
 »Vil haas, min, lille Pæer! her uden for lidt venge,
 Tuens jeg skal den gamles Svar indhente,
 Og Jomfruens, om hvad dem best anstaaer.«
 »Ja gaas hun, Moer!» var Drængens Svar.
 Hun fra ham Tøiet tæer,
 Og gaær. Strax fik hun Bent i Tale,
 For hvilken hun med Graad begyndte at afmale,
 Hvor stor en Hjertesorg hun havde af sin Søn,
 Som ikke bedre blev ved Straf, ei heller Bøn,
 Men stædse sig i Liderrighed sølte,
 At hendes Hjerter tidt som Knivsting følte,
 Naar han halenagen kom med Spillebræde hjem,
 Og i sit Ruus omfavned' dem,
 Som han ved Penge og ved Klæder skilte,
 Saae hendes Graad, og smilte,
 At han tidt fænden blev paa Støder,
 Hvor Dyden græder,
 At han for Tyverie
 Var ikke ganske fri,
 At han sin Moder har saa tidt forbandet,
 At han halstarrig var, med meget andet.
 »De er,« saa sagde hun, værsærdige Hr. Bent!
 For Visdom og for Klogskab saa bekendte,
 At jeg derpaa tør stole,
 Ifald han blive kan ovenult,
 Saa blev han det, naar De ham tog i Skole.«
 Den Tale, syntes Bent,

Var ikke lide smil,
 Tog lærd Magister-Mine paa,
 Og svarte saa:
 »Ja Møer! jeg har uroet, kureret somme;
 Lad hun kun Drængen til mig kornroe —
 (Hun venter uden for, og vil forbaust vist see.
 Hvad er hans Ærinde.)
 Hun sagde tusind Tak for herlig Trøst, hun fik,
 Og gik.
 Til Drængen sagde hun: »gaac ind til denne Herre,
 Tal med ham selv!« Han gik, for ham desværre.
 Hun lukked' Døren for ham op,
 Gav Vink til Bent, og gik igien.
 Da hun kom uden for, hun gik ei meer, men fløi
 Med Drængens Te:
 Til sikker Bøgsal hen.

Jeg dig behøver ei at sigt, vil jeg haabe,
 At Tøiet immer læse skilt under gavnlig Kaabe.
 Og hermed Kjællingen og Kaabe Afsked faaer.

Ved Døren Drængen i Forvørring staar,
 Bent op og ned paa Culvet gaar,
 For at studere ud en Præken fuld af Klæm.
 Da han nu færdig var, han myndig satte sig,
 Og tog til Ords: »Du liderlige Fugl, kom frem!
 Du Tveksnagt,
 Du vækker Ære gjær din Slægt,
 Du Fyldbeest!
 Din stakkels Moder æltermest,
 Du Spillefugl, som hende skiller
 Ved —» Manden blev saa ved et stivt Qvartaer.
 (Jeg af hans Tale ei anfører meer,
 End Slutningen.)
 »Din Moder selv har Skyld, du Skutik bar hende bundet,
 Og ei hudføttel er? jeg skulde viist dig andet.«

Man let sig forestiller,
 Hvor Drængen, skönt han mangled' ikke Mod,
 Forbaust ved sige Complimenter stod.
 Tilsidst, da Veiret Bent forgik,
 Han Tiid et Ord at tale fik,
 Og det bestod heri:
 »Ravryskend' gal er I.
 Giv mig Besked, saa gaar jeg væk.«
 »Du driller mig? jeg veed, at du er fræk;
 Men kast til denne Krog et gunstigt Øie hen!

(Han pegte paa sin Srol) der staaer min gode Ven,
Ter du vel vovs Dyst med den? —
»Jeg slaer min Siel igjen.»
Af Drængens Mund knap
Ordet slap,
Før Bent han gav et veldigt Rap.
En Jerusalen Drængen bar,
Som Moralisten bragte Svar.
Kort: Svar paa Svar, Tiltale paa Tiltale
Velvarede, til Bent til Gulvet maatte dale.
Af uligt Væрге der han røng Valet modtog,
Da Drængen havde nu lidt puster ud,
Han saa udbred: »Du gamle Sæl! du sender
Om Triumphant til Husbond Bud,
Og naar jeg bringer det, du lidertigen skisender,
Og prygle vil, taal! taci!
Säg, om du mærke kan, at du ei meer er gal?
Du var det, det er vist, men blir vel ei herefter;
Thi, til at banke løse Skrue i,
Jeg priser denne Aens Kræfter.
Der ligger du en kien!
Tilpas! du fik din velfortiente Læn.»

Hvad flere Ord der faldit, vi springe vil forbi.
Nok, at tilsidst hinanden de forstode.
Du gietter let, hvordan de begge blev til Mode.
Som Lyuld Drængen foer,
Skient han af sidste Slag endnu udmattet var,
Om rueligt, at faae Spor
Paa sin selv gjorde Moer,
Og Husbonds Tel igjen.
Jernen!

Hvor gik det Bent? mig spørger du.
Han ligger sandeligen syg endnu.
Den Trost dog Doctorne han give:
Det staaer til Live.
Og Drængen da? Sore han
Man narre kan den klogeste.
Den Kræmmer holdit for Siem,
Forladelse at nægte ham.

M o r a l.

Spørg, før du lover Vædre
At giere deres Son

Ved Frygl og Skjeldsord bedre:
Hvor stor er Jertes Søn?

SØDGRØD FOR VANDGRØD, OG VANDGRØD
FOR SØDGRØD.

I Fordums Tid gik Troe vel vidt,
(Nu leider! samme troe vel lidt)
I Fordums Tid en Mand, hvis Navn jeg her fortier,
Stor Elsker af smaae Pudserier,
Han for et Aar
Sig havde kjøbt en Gaard,
Og, hvad han ikke vidste for,
Saar, i hans Brændeskurt der var en Dør.
Nysgjerrig for at lære,
Hvad udenfor der kunde være,
Han brugte Drik, Hovednogle, hvad han har,
Saa længe og saa vel, at Døren aabnet var.
Hvori fant han udenfor?
Sin Naboes Gaard.
Der finder han for godt lidt at spadsero,
Men Mennesker faaer ikke Øie paa,
Til Kiøkkenet seer Døren aphen staae,
Gaaer ind, og der ei Øie faaer paa flere
(At sige Mennesker), men paa en Gryde Grød,
Grød kogt i Vand, den kaprer han,
Paa egen Skorsteen sætter den i Land,
Hvor ogsaa kogtes Grød, men Natsbens sød:
Den bragte han igien. Uegennyttigt Bytte!
(Han, som du seer, stjal ei for Nytte.)

Al Alderdoms Historien
Jeg først anmærker lidt, saa kommer jeg igjen.

Hver Oldemoder har havt eens Unode,
(Kan troe, hver Alder har sin Mode)
De troede, (se dig nu ihjel)
At Toiletet var en Bagatel.
De troede, (se igjen, ifald du før ei sprak)
Der gammeldags bensaevne Pak,
At det var Konens Pligt (jeg knap det sige gad)
At lave sin og Mandens Mæl.